

**REFERAT
FRA
MØTE I REGULERINGSRÅDET**

8. OKTOBER 1984

Fiskeridirektoratet

8. okt 1984
Plan

REFERAT FRA MØTE I REGULERINGSUTVALGET 8. OKTOBER 1984.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl 0900 til kl 1400.

Følgende av utvalgets medlemmer møtte:

Fiskeridirektør H. Rasmussen, formann
Ass. fiskeridirektør Viggo Jan Olsen, Fiskeridirektoratet
Ekspedisjonssjef T. Paulsen, Fiskeridepartementet
Underdirektør E. Kvammen, Fiskeridepartementet som varamann for departementsråd G. H. Gundersen
Direktør G. Sætersdal, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
Fiskeskipper R. Johansen, Norges Fiskarlag
Disponent K. Arctander, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper A. Leine, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper E. Bakkevik, Norges Fiskarlag
Avdelingsleder Olav Bjørklund, Norsk Sjømannsforbund som varamann for Advokat I. Nes

Som observatør møtte:

Generalsekretær Finn Bergesen jr., Norges Fiskarlag

Som sekretærer for utvalget møtte konsulentene L. W. Plassa og L. Grønnevet.

Dessuten møtte:

Avdelingsdirektør A. Holm, Fiskeridirektoratet
Avdelingsdirektør P. L. Mietle, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef A. Wåge, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef S. Lomelde, Fiskeridirektoratet
Forskningsjef J. Hamre, Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt
Sekretær A. B. Norø, Norges Fiskarlag
Byråsjef G. de Capua, Fiskeridepartementet
Konsulent J. Borthen, Fiskeridirektoratet
Konsulent S. Engesæter, "
Konsulent Ø. Jomark, "
Konsulent A. Vinje, "
Konsulent E. Lekven, "
Konsulent P. Gullestad, "
Konsulent Ø. Økland, "

Det var satt opp følgende forslag til sakliste som ble godkjent:

Sak 10/84   Norsk vårgytende sild. Regulering av fisket i 1985.

Sak 11/84   Fartøykvoter for trålere i vinterloddefisket. Forslag til nytt kvotesystem.

Sak 12/84   Eventuelt.

Rasmussen åpnet møtet og sa at det var meldt avbud fra både medlem og varamedlem fra Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund. Dessuten hadde Fladmark fra Fiskeindustriens Landsforening gitt beskjed om at han var forhindret, og at det av tidsmessige grunner hadde vært umulig å innkalle varamann. Dessuten møtte ikke Bjugn eller hans varamann Hepsø fra Norges Fiskarlag. Både Sildemel-fabrikkenes Landsforening og Sør Norsk Fryseriforening var innkalt som observatører, men ingen av disse møtte.

Leine sa at han under eventuelt ville ta opp tre saker.

1. Fisket etter norsk vårgytende sild innenfor grunnlinjene i 1984 for ringnotflåten.
2. Loddefisket høsten 1984. Utnyttning av kvoten.
3. Fisket etter Nordsjø-sild.

SAK 10/84.

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK VÅRGYTENDE SILD I 1985.

I de utsendte saksdokumentene til møtet var det gitt følgende redegjørelse.

"1. Innledning.

Fiskeridepartementet har i brev av 27.9.84 uttalt følgende:

"Regulering av fisket etter norsk vårgytende sild i 1985.

En viser til Fiskeridirektørens telefax av 19. september 1984.

Som et alternativ til en konsesjonsordning for fartøy under 70 fot, vil Fiskeridepartementet ha utarbeidet en maksimalkvoteordning for de fartøyer fra denne gruppe som vil delta i fiske etter norsk vårgytende sild. Samtidig anser en det for nødvendig å fastsette en totalkvote for kystfartøyer under 70 fot. Ved en slik gruppekvote vil det muligens være aktuelt å fordele gruppekvoten i tidsperioder. En forutsetter da at fiske etter norsk vårgytende sild for kystflåten dvs. fartøy både mellom 90 og 70 fot og fartøyer under 70 fot, først åpnes på høsten, mens ringnotflåten gis adgang til å fiske allerede fra 1. januar. For fartøyer mellom 90 og 70 fot opprettes en konsesjonsordning tilsvarende den en har hatt de senere år.

Det er departementets forutsetning å holde seg innenfor et biologisk forsvarlig totalkvantum.

Fordeling mellom de to fartøykategorier må også skje ut fra det som anses rimelig, hvorved det også tas hensyn

til markedssituasjonen.

For 1985 forutsettes også at det må være forbudt å fiske for oppmaling, men med adgang til dispensasjoner på samme måte som i 1984. En må imidlertid ta sikte på å begrense antall dispensasjoner.

Fiskeridepartementet tør be Fiskeridirektøren utarbeide et opplegg etter ovenstående retningslinjer og legge dette fram for Reguleringsutvalget. En forutsetter at Fiskeridirektøren innkaller fiskerisjefen i de aktuelle områder for drøftelse av opplegget, dersom Fiskeridirektøren finner dette hensiktsmessig."

2. Bestandssituasjonen.

Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt har i brev av 10.9.84 uttalt: "Den endelige anbefaling for fisket etter norsk vår-gytende sild i 1985 vil foreligge etter arbeidsgruppen og ACFM har hatt møter primo november 1984. Det er imidlertid grunn til å tro at anbefalt kvote for 1985 vil bli av samme størrelsesorden som i 1984."

I 1984 var anbefalt kvote som kjent 38.000 tonn (410.000 hl), og ICES foreløpige anbefaling for 1985 var 42.000 tonn (dvs. 452.000 hl).

Hvilken reguleringsform som vil være å foretrekke er avhengig av hvilket kvantum som vil bli frigitt.

Departementet uttaler i ovennevnte brev: "Det er departementets forutsetning å holde seg innenfor et biologisk forsvarlig totalkvantum."

En har i det etterfølgende lagt til grunn at departementet forutsetter at totalkvoten i 1985 ikke overstiger 500.000 hl.

3. Reguleringsformen.

Departementet ønsker, som det fremgår av ovennevnte brev, følgende:

"Som et alternativ til en konsesjonsordning for fartøy under 70 fot, vil Fiskeridepartementet ha utarbeidet en maksimalkvoteordning for de fartøyer fra denne gruppe som vil delta i fisket etter norsk vårgytende sild."

Det finnes ingen legaldefinisjon på maksimalkvote. Men en er av den oppfatning at en ren maksimalkvoteordning ikke innebærer annet enn at det settes et tak på hvor stor kvote det enkelte fartøy kan ta. Dersom en kun setter dette vilkår, vil det føre til at kystnotflåten under 70 fot vil få en friere regulering enn det en hittil har hatt i garnfisket etter norsk vårgytende sild. En oppfatter derfor departementet dithen at det en ønsker å få utredet er en regulering der kravet til tidligere deltakelse i sildefisket sløyfes, men at det ikke er aktuelt å sløyfe f.eks. kravet om at vedkommende fisker må stå på blad B, at han må eie fartøyet, at fartøyet må være fiskeriregistrert og utstyrt og egnet til sildefisket, og at vedkommende fisker ikke må ha fått tildelt sildekvote etter andre bestemmelser i samme reguleringsforskrift (dvs. at en person med ringnotkvote ikke kan ha kvote på et mindre kystnotfartøy i tillegg).

I de etterfølgende beregningene har en derfor lagt til grunn at det kun er vilkåret om tidligere deltakelse som en har hatt til hensikt å sløyfe. Videre har en lagt til grunn at maksimalkvoten differensieres etter fartøystørrelsen, etter samme skala som i 1984.

For øvrig har en forutsatt at det er departementets mening at en når det gjelder de øvrige fartøygruppene skal beholde samme reguleringsform i 1985 som i 1984, og dette har en lagt til grunn ved beregningen.

Fordelene ved en slik ordning som skissert av departementet er at

den vil spare fiskerne for arbeidet med å fylle ut søknadsskjema innhente bekreftelser og spare administrasjonen for behandling av disse søknadene.

4. Problemer med reguleringen kan oppstå på 3-plan.

Omsetningen - Fordelingen - Utøvelsen

4.1. Omsetning.

Når det gjelder omsetningen forutsettes det av departementet at: "Det må være forbudt å fiske for oppmaling, men med adgang til dispensasjoner på samme måte som i 1984. En må imidlertid ta sikte på å begrense antall dispensasjoner."

Når det gjelder spørsmålet om hvilke kvanta som kan forventes omsatt til konsum i 1985, uttaler Noregs Sildesalslag i brev av 11.9.84 bl.a.:

"Som De vil vite ble det i år omsatt totalt ca. 17.000 tonn vintersild hvorav en mindre del til mel og olje. Vi regner med at omsetningsmulighetene for denne type sild vil øke og antyder at det bør kunne omsettes inntil ca. 25.000 tonn i 1985. Forutsetningen er at fisket får strekke seg over noe tid, at kvaliteten blir god og at eventuelle reguleringer blir en støtte for omsetningen til konsum. Det kan være vanskelig å omsette garnsild til konsum når det er tilstrekkelig av annen førsteklasses vare."

Feitsildfiskernes salgslag uttaler i telefax av 3.10.84 bl.a.:

"Etter salgslagets oppfatning vil det være mulig å omsette 600-700.000 hl norsk værgytende sild i 1985 til konsum".

Det vil således trolig være mulig å omsette et kvantum på over 500.000 hl til konsum i 1985 dersom silden er av god kvalitet og

tilgjengelig på markedet til rette tid.

En annen sak er at dersom prisen på sild til mel/olje kontra prisen på konsumsild er slik at det ikke stimulerer fiskerne til å levere til konsum, så vil heller ikke en bestemmelse om levering til konsum sikre at det ikke blir levert til mel og olje. En har vanskelig for å tro at det i en slik situasjon vil være mulig å stå imot oppmalingspresset og en er derfor av den oppfatning at et slikt konsumkrav i realiteten ikke vil kunne virke regulerende.

En viser ellers til pkt. A (side 9) og det som der er sagt om oppmalingsproblematikken.

4.2. Fordelingsproblematikken.

Spørsmålet her er ganske enkelt - når det ikke er nok sild til alle - hvem skal da få anledning til å delta i fisket.

Først har en fordelingen mellom de enkelte fartøygrupper

1. ringnot
2. industritrål
3. kystnot
4. garn

dernest fordelingen innenfor den enkelte fartøygruppe.

Departementet uttaler at: "Fordelingen mellom de to fartøykategorier må skje ut fra det som anses rimelig, hvorved det tas hensyn til markedssituasjonen."

Dersom en ser på markedssituasjonen tilsier den ifølge Noregs Sildesalslag at inntil 25.000 tonn bør kunne omsettes som vintersild. Departementet forutsetter at fisket for ringnotflåten åpnes fra 1. januar mens kystflåten først kan delta i fisket fra høsten.

Da en har forutsatt at en beholder samme gruppekvote for ringnotfartøy og at en justerer gruppekvoten for industritrålfartøy noe, betyr dette at dersom salgslagenes estimat er riktig, vil det være behov for et større kvantum vintersild enn den kvoten ringnotflåten har.

Når det gjelder beregning av kvoten for garnfartøy vil spørsmålet om det skal være tillatt å overføre fangst fra notfartøy til garnfartøy være av vesentlig betydning.

I den nedenforstående beregningen har en bygget på at slik overføring ikke skal være tillatt. Dersom en skal tillate slik overføring, vil en måtte øke garnfartøyenes gruppekvote noe. Hvor mye er vanskelig å anslå. Det kan nevnes at det av 1983-kvoten ble levert ca. 65.000 hl garnsild. I den perioden var det tillatt å overføre fangst fra not til garnfartøy, - men på den annen side var det totale kvantum sild på markedet mindre i 1983 enn i 1984 og 1985.

Nedenfor er vist et regneeksempel hvor det fremgår hva en vil få disponibelt for kystnotfartøy under 70' med de ovenfor nevnte forutsetninger og med et totalkvantum på 500.000 hl.

Totalkvote		500.000
Ringnot	115.000 hl	
Industrietrål	15.000 hl	
Garn	<u>-30.000 hl</u>	
	160.000 hl	<u>-160.000</u>
		340.000

Fartøy mellom 70-90 fot samt 90-110 fot
(uten ringnot kons.)= 99 stk.

Maks. 600 hl x 99	<u>-57.000</u>
Kystnot under 70 fot	<u>-283.000</u>

I 1984 hadde kystnotflåten en gruppekvote på 250.000 hl - dersom en trekker fra kvoten på fartøy mellom 70-90 fot og de fartøy mellom 90-110 fot som ikke hadde ringnotkonsesjon, så betyr dette at en må redusere gruppekvoten med ca. 57.000 hl. Dvs. at kystnotfartøy under 70 fot i 1984 disponerte ca. 193.000 hl.

Dersom en åpner opp for alle fartøy under 70 fot vil det så vidt en kan se, ikke være mulig å opprettholde skillet mellom landnot/snurpenot på samme måte som tidligere. En landnottillatelse har hittil ikke uten videre kunnet omgjøres til en snurpenottillatelse - og en som hadde landnottillatelse måtte dessuten ta kvoten med landnot.

Dersom en går inn for å frigi fisket for fartøy under 70 fot, må en oppheve dette skillet - og tillate at den som har snurpenotutstyr, er å anse som snurpenotfartøy og kan ta kvoten i henhold til skalaen for snurpenot.

Forholdet landnot/snurpenot var i 1984.

Innvilget landnot	247
Innvilget snurpenot	465
Avslag landnot	373
Avslag snurpenot	470

Skalaen for snurpenot ligger høyere enn for landnot, og med dobbelt så stor største kvote (600 hl mot 300 hl). En overgang

fra landnot til snurpenot vil derfor trekke mer av totalkvoten.

Når det gjelder overgangen fra landnot til snurpenot vet en ikke i hvor stor grad slik omlegging ville finne sted. Dersom alle som hadde landnottillatelse i 1984 legger om til snurpenot ville dette utgjøre et tilleggskvantum på 13.000 hl. Dersom alle som søkte om landnottillatelse i 1984 og fikk avslag, fikk fiske med snurpenot ville dette utgjøre 21.000 hl, dvs. til sammen 34.000 hl. En har i regneeksemplet nedenfor lagt til grunn at halvparten av landnotfartøyene vil gå over til snurpenot.

1985	283.000 hl
1984	<u>193.000 "</u>
Økning i gruppekvoten	90.000 hl
Overgang fra landnot til snurpenot	<u>17.000 hl</u> <u>73.000 hl</u>

Det disponible tilleggskvantum for fartøy under 70' blir altså etter denne beregning 73.000 hl eller ca. 38% mer enn det denne gruppen hadde i 1984.

I tillegg til de faktorene som er tatt med i regnestykket har en da følgende faktorer som ikke lar seg tallfeste

1) overgangen fra garn til not

2) fartøy som ikke har søkt tidligere men som likevel er interessert i å delta i et fritt sildefiske.

Disse to faktorer trekker i retning av at en vil trenge et enda større kvantum for å kunne få til en ordning med fritt fiske for notfartøy under 70 fot.

I motsatt retning trekker det forhold at neppe alle fartøyene som har fått avslag vil delta og erfaringen viser dessuten at ikke alle fartøy som har fått kvote tar denne. I tidligere år har så

mye som 10% av tildelt kvote ikke blitt tatt.

Det er umulig å si noe om hvilke av de ovennevnte faktorer som vil veie tyngst.

I 1984 hadde en ca. 1.550 søknader på kystnot totalt. Ca. 710 fikk tillatelse og ca. 840 fikk avslag. Ca. 90% av søknadsmassen var fartøy under 70 fot. Dersom en antar at alle som søkte ønsker å delta hvis de fikk adgang til dette, betyr dette en fordobling i antallet deltagende fartøy. I tillegg kommer at en del garnfartøy trolig vil rigge om for å gå over til å fiske sild med not. Ingen kan med sikkerhet si noe om hvor mange fartøy dette vil være. Sannsynligvis vil disse forhenværende garnbåtene være noe mindre enn gjennomsnittet for de fartøy som nå har tillatelse til å fiske sild. Når det gjelder størrelsesfordelingen på de fartøy som tidligere har søkt om tillatelse til å fiske sild med not og fått avslag, vil denne også være noe anderledes enn for de fartøy som har fått slik tillatelse - i det de fartøy som har fått avslag gjennomgående vil være noe mindre enn de som har fått tillatelse.

Dersom alle som søkte og fikk avslag i 1984 hadde fått kvote ville dette utgjort totalt 241.775 hl (det gjelder både landnot/snurpenot). 41 snurpenotfartøy og 1 landnotfartøy av de avslåtte var over 70 fot. Dersom en regner en gjennomsnittskvote på 580 hl på disse utgjør det ca. 25.000 hl.

Dvs. at dersom alle fartøy under 70' som søkte i 1984 og fikk avslag hadde fått kvote ville dette utgjort til sammen ca. 216.000 hl.

Som vist på side 8 hadde en 73.000 hl disponibel for å dekke opp økningen i antall fartøy under 70 fot. En mangler altså 143.000 hl (216.000 - 73.000 hl) for å få dette regnestykket til å gå opp med en totalkvote på 500.000 hl.

Selv med en totalkvoten på 600.000 hl vil et fritt fiske for fartøy under 70 fot gi en underdekning på ca. 40.000 hl.

Dersom en har for liten kvote i forhold til deltakelsen vil en få følgende typer problem som vil gjøre seg gjeldende med forskjellig styrke avhengig av graden av underdekning.

A

En beholder samme nivå på maksimalkvoten i 1985 som på fartøyskvoten i 1984. (Dvs. intet fartøy som hadde kvote i 1984, får redusert sin kvote i 1985).

Fisket må stoppes når gruppekvoten er tatt. Dette fører til at en risikerer stopp i fisket, før alle som ønsker å delta, har fått anledning til det.

Det betyr også at den enkelte fisker vanskelig kan planlegge sin drift på noe lengre sikt. For han vil det være naturlig å gå inn for å prøve å sikre seg sin andel av sildekvoten så snart som mulig - for å unngå å komme for sent.

En slik ordning vil i tillegg til å hindre planlegging, kunne være "oppmalings-drivende". Idet det fra den enkelte fiskers synspunkt naturligvis vil være bedre å ha tatt sin kvote og levert til oppmaling enn å ikke ha tatt den.

Mulighetene for å hindre et oppmalingsfiske i en slik situasjon er fra myndighetenes side små. Vilkåret for å få dispensasjon til oppmaling har vært at silden av kvalitetsmessige årsaker ikke har vært egnet til konsum. Dette er i mange tilfeller et tids-spørsmål. Når det kommer et fartøy med fangst og det ikke er mottak til konsum - og fartøyet venter noen dager, vil fangsten ikke lenger være egnet til konsum - og dermed er oppmaling neste skritt.

En kan naturligvis i stedet nekte oppmaling slik at konsekvensen kan bli dumping - ut fra et ressursmessig synspunkt er dette ikke noen god løsning. Problemet oppstår naturligvis først og fremst for de fartøygrupper og til de tider da låssetting ikke blir

påbudt.

Det å ha leveranseavtale før en går på feltet kunne kanskje avhjelpe dette problem noe, men en slik ordning reiser igjen andre problem f.eks. for den som har avtalt å levere klasse I sild og som ved utlossing viser seg å ha mest mindre sild etc.

En påmeldingsordning - med f.eks. puljevis utseiling i vedkommende salgslags regi, kunne eventuelt dempe disse problemene. Men også en slik ordning reiser nye problem - og er vanskelig gjennomførbar i praksis - dette vil en komme tilbake til nedenfor under pkt. 4.3 om utøvelsen.

En kan også få en viss spredning i fisket ved en periodisering av kvoten for fartøy under 70 fot. En slik ordning ville ikke føre til at en eliminerer problemene med styrt-fiske - idet en vil kunne få styrt-fiske også innenfor de enkelte perioder. Men det ville kunne sikre en viss spredning på leveransene. Jo flere perioder en setter, jo større spredning ville en få. Imidlertid ville fiskerimyndighetenes oppdeling av kvoten i perioder neppe samsvare helt med avtaksmulighetene (og heller ikke med fiskemulighetene), og en ville få en lite fleksibel ordning sett i relasjon til markedsforholdene.

For fiskerne vil en slik oppstykkning også være lite attraktiv idet en i tillegg til den periodiseringen som fastsettes av fiskerimyndighetene måtte påregne periodevis og områdevis stopp i fisket iverksatt av vedkommende salgsorganisasjon med hjemmel i Råfiskloven og ut fra avtakshensyn (jfr. ellers pkt. 4.3 om utøvelse).

B

En justerer maksimalkvoten ned i forhold til i 1984. Dette for å redusere risikoen for at en må stoppe fisket før alle interesserte har fått anledning til å delta. Dette betyr at fartøy som i tidligere år har hatt et visst utkomme av silden, nå vil få redusert inntekten, - til fordel for fartøy som ikke tidligere

har hatt tilknytning til sildefisket.

4.3. Utøvelsen.

Hvordan skal en kunne kontrollere et fiske med f.eks. opptil 1500-2000 fartøy?

En kan tenke seg to alternativ.

Alt. I

Påmelding til vedkommende salgslag og puljevis utseiling. En slik ordning har en rett nok hatt et par år for Trondheimsfjord silden. Her har det bare vært et fåtall båter som har ønsket å delta. Likevel har dette systemet ført til store praktiske problem for vedkommende salgslag. Med et så stort deltakerantall som det er snakk om når det gjelder norsk vårgytende sild vil ordningen neppe la seg gjennomføre i praksis på en forsvarlig måte.

Alt. II

Fisket kan reguleres helt ut fra markedsmessige forhold, dvs. at vedkommende salgslag med hjemmel i Råfiskloven stopper fisket når det ikke er avtak.

Stoppene ville trolig måtte bli iverksatt med nokså kort frist.

Ulempen her ville være at båter som er på veg til feltet ville kunne bli stanset og en kan tenke seg at fartøy som kommer langveis fra, ville bli påført store utgifter med å måtte gå forgjeves til feltet.

Hvilken ordning som vil være den beste ut fra målsettingen om å unngå et styrtfiske med risiko for neddreping og dårlig kvalitet, - og dermed oppmaling, er vanskelig å si. Det kom an på hvor mange som vil ønske å starte opp med en gang fisket åpnes.

5. Andre sider ved departementets reguleringsopplegg.

Dersom en har et fritt fiske for kystnotfartøy under 70 fot betyr det at alle grupper som deltar i dette fisket (ringnot, industritrål, garn, kystnot under 70 fot) bortsett fra notfartøy mellom 70-90 fot og notfartøy mellom 90-110 fot uten ringnot-konsesjon, slipper å bli konfrontert med kravet om deltakelse i de senere år. Fartøy i sistnevnte kategori vil derved komme i en vanskeligere situasjon enn andre fartøy som ønsker å delta i sildefisket. 42 fartøy over 70 fot søkte i 1984 og fikk avslag. Alle disse vil også bli holdt utenfor i 1985.

Fiskeridepartementet har foreslått at bare ringnotflåten skal kunne delta i fisket fra 1. januar 1985. Det innebærer vel at også industritrålflåten må delta fra 1. januar. Dette vil kvantumsmessig utgjøre 130.000 hl.

Noregs Sildesalslag har som nevnt ovenfor anslått at det vil være mulig å omsette 25.000 tonn vintersild til konsum i 1985.

Det vil i en slik situasjon være vanskelig å nekte kystflåten å komme inn i fisket fra 1. januar.

Selv om en bare tillater kystnotfartøy over 70 fot å delta fra 1. januar vil dette med de fartøykvotene en hadde i 1984 ikke utgjøre mer enn 57.000 hl og det vil fremdeles ikke være nok.

6. Reguleringsopplegg ved totalkvote 450.000-500.000 hl.

Dersom en skal holde seg til den anbefalte totalkvote for 1985 dvs. en totalkvote i en størrelsesorden 450.000-500.000 hl så finner en det vanskelig å gå bort fra de hovedprinsipp for reguleringen som en hadde i 1984. Dersom en legger seg på det høyeste alternativ (500.000 hl) så innebærer dette en økning på 90.000 hl i forhold til kvoten i 1984 og denne økningen kan f.eks. tas ut som generell økning av gruppekvotene på f.eks. 10% - som kompensasjon for lavere priser og høyere utgifter. Dessuten må noe brukes til en justering av industritrållernes kvote. Videre

kan det gis et ekstra tillegg til kystnotflåten - slik at de største fartøyene der, som hadde en kvote på 600 hl i 1984, nå kommer nærmere kvoten for et ringnotfartøy, -og/eller det kan gis rom for å ta inn en del nye fartøy - f.eks. de seinotbåtene som ennå ikke har fått tillatelse til å delta i fisket etter norsk vårgytende sild. (Det dreier seg her om ca. 65 fartøy over 60 fot på landsbasis), eller en kan bruke noe av økningen til en forenkling av reguleringen. F.eks. kunne en oppheve skillet mellom landnot og snurpenot. Dette ville ta 13.000 hl av økningen i kvoten.

Med en slik ordning kan fisket åpnes 1. januar for alle fartøygrupper. Ringnotflåten og industritrålflåten forutsettes bare å delta i vintersildfisket. Det forutsettes at vedkommende salgslag stopper fisket når avtakssituasjonen tilsier det.

I regneeksemplet nedenfor har en redusert garnkvantumet noe. En antar at avsetningsproblemene for garnsild neppe vil avta i 1984. For øvrig vil en bemerke at det dreier seg om et anslått kvantum, - ikke en gruppekvote - og forutsetningen er at fisket ikke vil bli stoppet om garnfartøyene skulle ta noe mer enn anslått kvantum. Forutsetningen er imidlertid at garnfartøyene ikke får adgang til å overta fangst fra notfartøy. Kvoten for det enkelte garnfartøy justeres opp med 10% som for fartøy av de øvrige gruppene.

Etter ovenstående forutsetninger har en følgende kvantum til fordeling på de enkelte fartøygrupper.

	1984	1985
Ringnot	113.000	125.000
Industritrål	7.000	17.000
Garn	40.000	30.000
Kystnot	250.000	328.000
	410.000	500.000"

Rasmussen viste innledningsvis til saksdokumentene og ga ordet fritt til eventuelle oppklarende spørsmål angående den fremlagte beregningen.

Det var ingen spørsmål til dette, men Leine ba om å få en orientering fra forskerne om sildebestanden.

Hamre sa at spørsmålet om kvotetilrådning for norsk vårgytende sild for 1985 skulle opp i arbeidsgruppen i slutten av oktober og deretter til ACFM. Han mente imidlertid at situasjonen nå stort sett var den en kunne forvente ut fra undersøkelsene i fjor. Den kjønnsmodne bestanden var på 7-800.000 tonn og denne ville ikke vokse noe særlig de første 2-3 årene fordi årsklassene før 1983 var svake. Økningen ville en få fra 1987 med full rekruttering fra 1988. Han viste til at det i fjor ble anbefalt et fiske i størrelsesorden 5% F. Med denne fiskedødeligheten ville det etter fjorårets beregninger bli en kvote i 1985 på 42.000 tonn. Han trodde kvoten ville bli den samme også etter utregningene i år. Imidlertid hadde både islendingene og russerne vært betenkte når det gjaldt denne anbefalingen og det var bare så vidt de hadde gått med på den. Han mente imidlertid at ACFM nok ville gå inn for en 5% F beskatning, dvs. en kvote i 1985 på 40-45.000 tonn.

Når det gjaldt mulighetene for økt sildefiske lenger frem i tid kunne han opplyse at under vintertoktene for lodde og torsk hadde en funnet norsk vårgytende sild over et ganske stort område. Vel nok sto den ikke så tett, men området var omtrent det samme som utbredelsesområdet for småsild i gamle dager (1960 årene).

I mai i år hadde en et eget tokt for å måle 1983-årsklassen. En fikk da et mål som var veldig godt i overensstemmelse med det en målte i fjor. I fjor målte en 50 millioner individer og i år 40 millioner. Dette viste at 1983-årsklassen fortsatt var sterk og at den hadde en høy overlevning. En fikk imidlertid ingen skikkelig dekning av silden i høst på loddetoktet. Silde var da borte fra det aktuelle området. Det så nå ut til at sild og lodde hadde funnet hver sin plass i de nordlige havområder. Han konkluderte med at de forventningene og de prognosene en laget på bakgrunn av målingene i

fjor fortsatt var holdbare.

1984-årsklassen var ikke så god som 1983-årsklassen, men den var likevel over middels.

Kvammen uttalte at en del av bakgrunnen for det forslaget Fiskeridepartementet hadde lagt frem var at silden bare skulle omsettes til konsum. Han viste til de store tallene som salgslagene var kommet med. Han skulle ønske at en kunne ha fått nærmere opplysninger om dette på møtet, men han forsto at det kunne være vanskelig da representantene fra industrien ikke var til stede på møtet.

Arctander mente at de oppgitte tall fra Feitsildfiskernes Salgslag om hvilket kvantum som kunne omsettes til konsum i 1985, var sannsynlige.

Bergesen viste til at det med hensyn til konsummålsettingen og muligheten for å oppfylle denne var viktig å få silden spredt over året.

Leine påsto at nesten all silden ble omsatt i Måløy. Han var enig med Bergesen, men pekte på at dersom det ble et godt Nordsjøsildefiske, så ville dette være en konkurrent til norsk vårgytende sild om sommeren. Han trodde imidlertid at avtaket for norsk vårgytende sild ville være ganske godt dersom en fikk en jevn tilførsel over året.

Viggo_Jan_Olsen spurte Hamre om ikke en fiskedødelighet på 5% var ganske lavt.

Hamre bekreftet at dette var en relativt lav fiskedødelighet, men minnet om at bestanden fortsatt var sterkt nedfisket og det tilsa at en enda noen år fremover måtte holde en relativt lav beskatning.

Rasmussen spurte om når 1983-årsklassen ville være over 25 cm?

Hamre svarte at høsten 1986 ville deler av den være over 25 cm, -

iallfall den delen som var syd for Vestfjorden.

Rasmussen mente at det da ville gå et år til før den store mengden av sild i Barentshavet hadde nådd 25 cm.

Hamre bekreftet dette.

Rasmussen viste til de beregningene som var gjort i saksdokumentene. Han pekte på at en, for å kunne imøtekomme Fiskeridepartementets forslag i hvertfall måtte opp i en kvote på 600-650.000 hl. I den anledning minnet han om at den foreløpige anbefalingen fra ACFM var på 42.000 tonn (452.000 hl). Han ba om synspunkter på de forutsetningene som en hadde lagt til grunn for beregningene, og forutsatte at en under drøftelsen hadde i erindring det Hamre hadde sagt om bestandssituasjonen. Han ba om at en først behandlet den utredning som var foretatt etter anmodning fra Fiskeridepartementet.

Leine uttalte at det nesten ikke var salg på sild i Nord-Norge og at silden derfra ble ført med brønnbåter til Møre. Han trodde at Feitsildfiskernes Salgslags anslag over hvilket kvantum som kunne omsettes til konsum i 1985 kanskje var vel optimistisk. Når det gjaldt spørsmålet om å slippe inn alle fartøy under 70 fot, mente han at dette måtte være en eminent måte å ødelegge hele sildefisket på. Han viste til at forventningene hadde vært at det skulle bli en viss lønnsomhet i fisket etter hvert som kvoten økte og dette ville bli umulig med Fiskeridepartementets forslag. Derfor var han mest innstilt på å beholde det prinsippet en hadde hatt til nå når det gjaldt reguleringen av fisket etter norsk vårgytende sild.

Bjørklund sa seg helt enig med Leine. En kunne ikke nå slippe løs sildefisket på denne måten. En slik ordning kunne først være aktuell om noen år.

R. Johansen uttalte at det var litt for tidlig å slippe fisket fritt for alle fartøy under 70 fot. Han mente at dersom en gjorde dette nå, så ville silden komme til å gå til fabrikk, fordi alle båtene ville starte fisket med en gang. Det ville da i praksis være

umulig å få levert all fangsten til konsum.

Kvammen minnet om at det var departementets forutsetning at all silden skulle gå til konsum. Han trodde ikke det ville få så store konsekvenser om en slapp til alle fartøy under 70 fot, under forutsetning av at en klarte å hindre at det ble levert til oppmaling.

Leine hevdet at i det praktiske liv var det vanskelig å regulere dette. Hva skulle en f.eks. gjøre når fiskerne gikk løs og satte silda i steng. Han viste til den praksisen en hadde sett på enkelte områder. Dersom silden ble stående for lenge i lås, og døde, så tok en bare og hengte søkke på nota og den døde silden fløt over og vekk fra låset. Han mente at det derfor ikke bare ville bli levert sild til mel og olje, men at en slik ordning ville også føre til neddreping av silden.

Bakkevik viste til at det første vintersildfisket nå lå bak oss. En hadde under dette fisket hatt 1 dags fiske og 5 dagers stopp iverksatt av salgslaget pga. avtaksmessige forhold. En kunne selv tenke seg hvordan det ville bli med den foreslåtte ordningen med maksimalkvote, når alle gikk ut samtidig for å sikre seg. Han trodde ikke markedet ville endre seg vesentlig fra 1984 til 1985. Japan hadde vist seg å være et vanskelig marked. Han mente derfor at en burde vente med å endre hovedprinsippene for reguleringen til en hadde fått større kvote, - for 1985 var ikke den ordningen departementet hadde skissert brukbar.

Bergesen uttalte at ut fra de forutsetninger som lå til grunn for 1985, ville det neppe la seg gjøre å gjennomføre en ordning som skissert av departementet. Han foreslo derfor at en tok utgangspunkt i Fiskeridirektørens forslag og drøftet dette.

Leine spurte hvordan en skulle kunne praktisere en ordning med leveranseavtale før en gikk på feltet.

Rasmussen svarte at dette ikke var hans forslag, han hadde bare villet peke på at han så mange problem ved en slik ordning. En

annen mulighet kunne være en puljevis utseiling, men at også en slik ordning bød på mange problem.

Rasmussen ga videre uttrykk for at det kunne være vanskelig å fastsette en totalkvote før en hadde ICES endelige anbefaling. Han ville i allfall ikke gå inn for en totalkvote på mer enn 500.000 hl nå.

Kvammen sa at etter uttalelsene fra organisasjonene kunne en ikke fortsette diskusjonen om å slippe fisket fritt for alle fartøy under 70 fot. Han lurte på om en kanskje kunne komme tilbake til dette spørsmål når en var kommet halvvegs ut i 1985.

Leine tok avstand fra å dele opp reguleringen som foreslått av Kvammen. Han mente det ville være meget vanskelig å gjennomføre dette i praksis. Når det gjaldt fartøy under 70 fot, måtte en være oppmerksom på at en her hadde å gjøre med en flåte som var lite mobil og som måtte levere i nærheten av der de fisket eller eventuelt til brønnbåt, - og disse var det heller få av. Han syntes forslaget om å slippe fisket fritt for alle fartøy under 70 fot var så vidt grundig drøftet at en nå burde konsentrere seg om å drøfte Fiskeridirektørens forslag.

Bergesen bemerket at noen fiskere som kunne fiske sild med landnot sto på blad A.

Plassa svarte at dette var et meget begrenset antall og at det gjaldt fiskere som hadde fått nyrekrutteringstillatelse til landnotfiske i ett av de to siste årene. Disse skulle naturligvis ikke utelukkes fra videre deltakelse.

Rasmussen kom igjen inn på at det var vanskelig å fastsette totalkvote nå før ACFM anbefalingen forelå. Han spurte derfor Sætersdal om det var sterke motforestillinger mot dette.

Sætersdal svarte at ACFM's anbefaling kom til å basere seg på om det hadde vært en registrert økning i bestanden. Oppgangen fra 38.000 tonn til 42.000 tonn bygget på en prognose. Dersom en slik

oppgang ikke kunne påvises, ville en vel måtte drøfte dette.

Leine mente at Norges Fiskarlag ville anbefale en totalkvote på 600.000 hl, men dette ville en komme tilbake til etter Landsstyremøtet.

Hamre bemerket til Leines innlegg at en burde være oppmerksom på at Norge kanskje ikke ble alene om å beskutte silden i 1986/87 og særlig ikke hvis vi viste liten vilje til å følge ICES anbefalinger. Han påpekte at en stor del av silden i 1986/87 ville kunne fiskes i Svalbardsonen og i Gråsonen.

Rasmussen sa seg enig med Hamre.

Rasmussen sa at han oppfattet Reguleringsutvalget slik at en ikke fant å kunne anbefale en regulering som innebar frigivelse av fisket etter sild med not for fartøy under 70 fot, og at en heller ville diskutere reguleringsopplegget som vist under pkt. 6 i saksdokumentene. Han påpekte at det var behov for Reguleringsutvalgets syn på flere ting. Det første gjaldt fordelingen mellom redskapsgruppene.

Plassa orienterte om forslaget til fordeling slik det fremgikk av side 14 i saksdokumentene.

Bakkevik spurte om en skulle bruke en del av økningen i kvoten til nyrekruttering. Han viste til at jo flere nyrekrutteringstilatelser, jo mindre lønnsomhet for den enkelte i fisket. Han kunne for så vidt se behovet for en viss nyrekruttering, men var betenkt på å favorisere en bestemt gruppe, f.eks. seinotfartøyene. Han var innstilt på en viss nyrekruttering, men denne måtte ikke gå på bekostning av den generelle økningen til gruppene. Når det gjaldt kvoten for industritrålflåten foreslo han at denne ble øket til 20.000 hl. Han var ellers enig med Plassa i at det var vanskelig å finne relevant tallmateriale som kunne legges til grunn for beregningen av industritrålflåtens gruppekvote.

Rasmussen spurte hva Bakkevik mente med en forsiktig nyrekrut-

tering. Han understreket dessuten viktigheten av å ha klart for seg forutsetningen om at garnbåtene ikke skulle kunne overta restkvantum fra notfartøy. Dersom denne forutsetningen ikke ble holdt, ville en måtte øke det anslåtte kvantum til garnflåten betraktelig.

Bakkevik mente at en bare måtte ta til etterretning at det ikke var omsetning for garnsild.

Rasmussen sa at dersom Reguleringsutvalget ville anbefale dette så var det i orden.

Leine ga uttrykk for at det som hendte i vinter var helt håpløst. Han hevdet imidlertid at det ikke bare var garnbåtenes skyld, - det var like mye snurpernes skyld, men uansett ville han ikke gå inn for å gjeninnføre adgangen for garnfartøy til å overta fangst fra notfartøy.

Rasmussen mente at det anslåtte garnkvantum nok kunne være i minste laget. Han var likevel innstilt på å la garnfisket fortsette selv om det estimerte kvantum ble oppnådd. Videre konstaterte han at det var enighet i Reguleringsutvalget om at det fortsatt skulle være forbudt å overføre fangst fra notfartøy til garnfartøy.

Rasmussen oppsummerte diskusjonen i Reguleringsutvalget angående fordelingen av kvoten på fartøygruppene som følgende: Industritrålflåten justeres opp fra 17.000 hl til 20.000 hl, kystnot ned fra 328.000 hl til 325.000 hl, for ringnot og garn som foreslått i saksdokumentene.

Kvammen spurte hvordan en skulle behandle seinotflåten?

R. Johansen sa at det ikke var riktig å forbeholde nyrekrutteringskvoten til seinotflåten. Da var han mer stemt for å oppheve skillet landnot/snurpenot. Han mente at de fleste som hadde landnotkvote egentlig fisket med snurpenot.

Rasmussen satte deretter opp følgende regnestykke for gruppekvoten

for kystnot:

Gruppekvote kystnot i 1985		325.000
Gruppekvote i 1984	250.000 hl	
+ 10% generell økn.	25.000 hl	
Overgang landnot/snurpenot	<u>-13.000 hl</u>	<u>288.000</u>
Disponibelt		<u>-37.000</u>

Dette viste at en hadde ca. 37.000 hl disponibelt f.eks. til nyrekruttering noe som ville kunne bety ca. 70 nyrekrutteringstillatelser (gjennomsnittskvote på 500 hl).

Kvammen mente at en heller burde øke kvoten til de fartøy som alt hadde tillatelse til å fiske sild med not, isteden for å ta ut så stort kvantum til nyrekrutteringstillatelser.

Leine ga uttrykk for at en iallfall ikke burde la seinotflåten komme inn kollektivt. Han antydte at kanskje 40 nyrekrutteringstillatelser kunne være riktig og at en brukte resten av de 37.000 hl til å justere fartøykvotene for notflåten slik at ringnot og kystnot oppnår pst.vis samme andel som i 1984. Nyrekrutteringen burde kanskje gis etter behovsprøving.

Johansen så visse problem ved å innføre en behovsprøving for nyrekrutteringstillatelser.

Rasmussen lurte på om en ikke heller burde bruke hele det disponible kvantum (37.000 hl) til å justere opp fartøykvotene. Han minnet om at han i flere år hadde vært skeptisk til en for omfattende nyrekruttering.

Kvammen gjentok at en burde være forsiktig med nyrekruttering.

Leine sa at en først og fremst burde sikre lønnsomheten. Han ville imidlertid ikke være avvisende til stopp i nyrekrutteringen, men flertallet i Norges Fiskarlag kunne kanskje komme til å kreve en viss nyrekruttering.

Rasmussen oppsummerte debatten slik: Reguleringsutvalget hadde ikke sterke motforestillinger mot å stoppe nyrekrutteringen, men en var klar over at Norges Fiskarlag trolig ville komme til å fremme krav om en viss nyrekruttering.

Leine var enig med Rasmussen i at dette var en korrekt oppfatning. Han viste til at Landsstyret skulle ha møte 23. oktober og at Landsstyret kunne komme til å ha et annet standpunkt enn han i denne saken.

Plassa pekte på at det av hensyn til fremdriften i reguleringen var viktig å få dette spørsmål avklart så snart som mulig. Også en nyrekruttering av begrenset antall krevde søknader og stor arbeidsinnsats av fiskerimyndighetene på de forskjellige plan.

Rasmussen konkluderte med at Reguleringsutvalget ikke kunne tilrå nyrekruttering i 1985.

Rasmussen ba deretter om synspunkter på åpningstidspunktet. I saksdokumentene hadde en foreslått at fisket skulle være åpent hele året. Ringnotflåten skulle bare delta i vintersildfisket.

Leine mente at ringnotflåten burde få delta hele året.

Sætersdal minnet om at da en diskuterte dette sist, lurte en på om det kunne bli for store kast etc. Han spurte hvordan dette hadde gått. Videre fremsatte han forslag om flåtedeling for ringnotflåten f.eks. sett i relasjon til loddefisket.

Bakkevik svarte angående vintersildfisket i år at kystnotflåten vel gjorde den erfaring at det ikke var så lukrativt å fiske vintersild. De større kystnotbåtene (med tank) kunne være interessert, men de mindre hadde det vanskelig. Han viste da til hvor vanskelig det hadde vært for kystnotflåten å låssette silden, han trodde derfor at kystnotbåtene heller ville fiske om høsten. Ellers mente han at salgslagene hadde gjennomført en puljevis utseiling med 5 båter i puljen i vinter. Disse ringnotbåtene hadde samarbeidet. Han mente at en kunne ha samme system i 1985 som i

1984, da kystnotflåten sannsynligvis ville roe seg noe under vintersildfisket og gli naturlig over på et høstfiske. Det forhold at noen kystnotbåter hadde restkvote fra 1983 som måtte tas vinteren 1984 om den ikke skulle falle bort, hadde trolig ført til at flere kystnotfartøy nærmest anså seg tvunget til å gå på vintersildfisket.

Han trodde derfor at en kunne åpne for alle fartøygrupper samtidig og la salgslaget dirigere i henhold til avtaket. Han nevnte ellers at det hadde vært diskutert om en skulle stoppe fisket fra sentralt hold på værparten. Selv trodde han det var best å åpne for alle samtidig og la salgslagene styre dette i henhold etter omsetningsmulighetene.

Rasmussen pekte deretter på at dersom kun ringnotflåten skulle fiske om vinteren, da ville det være for lite sild i forhold til markedsbehovet, hvis Noregs Sildesalslag prognoser var riktige.

Leine sa seg enig med Bakkevik. Også han trodde fisket ville roe seg og anbefalte at en forsøkte et år til med samme opplegget som i 1984. Ellers mente han at det kunne være realistisk å regne med et så vidt stort vintersildkvantum som antydnet av Noregs Sildesalslag. Til Sætersdal svarte han at det ikke hadde vært mange store kast av ringnotflåten og at det heller ikke hadde vært dumping av en hl sild fra denne fartøygruppen. Ringnotflåten samarbeidet og den som hadde fått for mye sild overløt det overskytende til andre. Han trodde at det hadde vært en 20-30 kast over 1-2.000 hl.

Hamre ga uttrykk for at forskerne hadde støtt på et problem ved leiting etter merkene i silden, - nemlig at det ikke foregikk en skikkelig utveining av leveransene. Derfor visste en faktisk ikke hvor mye sild som egentlig ble levert. Dette betydde mye for de tall en fikk for merketettheten noe som igjen ga utslag ved beregningen av bestanden. Han lurte på om dette skulle fortsette.

Leine svarte at det ikke skulle fortsette slik, - han viste til at dette var salgslagenes område. I tillegg til de problem som Hamre påpekte, så førte også denne uheldige praksis til at prisene kom

helt ut av lage. Han mente imidlertid at det som hadde foregått når det gjaldt norsk vårgytende sild, var ganske beskjedent i forhold til det som hadde foregått i sommer med makrellen. Det var absolutt nødvendig å få til en holdningsendring her. Videre spurte han om hva som hadde skjedd med de båtene som hadde tatt undermåls Nordsjøsild i sommer.

Hamre sa at når det gjaldt målingene av sild i vinter, så var det til sine tider så ille at forskerne var nødt til selv å gå om bord i fiskebåtene for å vurdere hvor mye båtene hadde om bord av sild. Han trodde at noen fartøy leverte opp til 400-500 hl mer sild enn det som ble angitt. Han lurte på hvorfor ikke salgslagene påla kjøperne å ha et vektsystem. Det kunne ikke da være noen praktiske problem forbundet med en slik veiing, - den kunne foregå nærmest automatisk.

Wåge opplyst angående fisket av undermåls sild i Nordsjøen i sommer, så hadde kontrollverkets folk kontrollert fartøy og funnet opp til 70% undermåls sild. Alle disse fartøyene var anmeldt. Han minnet om at områdene med stor konsentrasjon av småsild senere ble stengt.

Rasmussen pekte på at det var viktig at Fiskeridirektoratet fikk skriftlige henvendelser om eventuelle overtredelser slik at en hadde så konkrete opplysninger om saken at en kunne gå til anmeldelse.

Leine ga uttrykk for at det ikke var noe særlig kjekt å anmelde naboen.

Bergesen var av den oppfatning at omgørelser av regelverket var et tiltakende problem. Det er en utvikling Norges Fiskarlag tar sterk avstand fra. Man må imidlertid ikke trekke den konklusjon at alle fiskere jukser.

Han pekte på at dersom en person ser at noen kan bryte reguleringsbestemmelser og komme unna, så vil tendensen kunne spre seg.

I en tid med mange omgæelser, er det de lovlydige som vil tape. Det er viktig at vi, for å hindre dette ser på:

- 1) Utformingen av reguleringsbestemmelsene
- 2) Håndhevelsen på feltet
- 3) Kontrollordningene.

Han mente det nå er viktig at Norges Fiskarlag og Fiskeridirektoratet samarbeider om å få stoppet denne uheldige utvikling. Han trodde at utglidninger skjer blant annet på grunn av utformingen av regelverket.

Han viste til at Feitsildfiskernes Salgslag hadde satt ned en gruppe som skulle se på kontrollen av fisket etter norsk vårgytende sild. Han trodde problemstillingen var generell.

Rasmussen var enig med Leine i at det var en fortvilet situasjon. Han var beredt til å drøfte med salgslagene og andre hvordan en skulle få kontroll med disse problemene.

Hamre viste til at det her var mange ting som var vanskelig å takle. Det ene var spørsmålet om hvorfra silden/fisken kom, dvs. i hvilket område den var tatt. Det andre var spørsmålet om hvor mye en leverte og dette problem var kanskje av størst betydning når det gjaldt mulighetene til å beregne bestandsstørrelsen. Dette problem kunne en bare løse ved å veie silden/fisken. Han mente at overtredelse var mulig fordi det ikke var i begge parters interesse å overholde bestemmelsene. Han antok at salgslagene kunne bestemme at fangsten skulle måles på en bestemt måte.

Bakkevik sa at en måtte prøve å få til et system for regulering som ikke la opp til omgæelse, slik at en måtte oppgi riktig fangststed. Han viste ellers til at sildelaget nå hadde et opplegg for veiing av silden mellom båt og lager.

Kvammen sa at salgslagene var opprettet med henblikk på omsetning. Han mente derfor at det var nødvendig at det i lovs form ble pålagt salgslagene å være med å kontrollere kvotebestemmelsene.

Arctander bemerket angående veiingen av sild at det bare var en del av silden som kom over kaikanten på offisiell måte. Slik at et veiesystem alene ikke ville være nok.

Rasmussen sa at det ikke var kontrollverkets primære oppgave å se på hvor mye fiskerne jukset. Her måtte også salgslagene ta sin del av kontrollen. Salgslagene måtte se til at kjøperne/fiskerne overholdt salgslagene egne vedtekter og der sto det klart at en skulle ha rette mål og vekt. Han mente at salgslagene nå måtte intensivere kontrollen. Når det gjaldt feil rapportering av hvor silden/fisken var tatt, løste en ikke dette problemet ved å oppheve grensene mellom bestandene. I dette tilfellet var det ikke selve reguleringen som var skyld i overtredelsene. Han var ellers enig i at det måtte til en holdningsendring blant fiskerne.

Hamre bemerket til Kvammen angående salgslagenes kontrollområde, - at det i allfall måtte ligge klart innenfor salgslagenes kontrollområde å påse at fiskerne fikk betaling for det som ble levert, - og dette problem kunne løses rent teknisk.

Rasmussen oppsummerte diskusjonen om åpningstidspunktet slik; Reguleringsutvalget anbefalte at fisket ble åpnet 1. januar for alle fartøygrupper og at det ikke ble satt andre tidsbegrensninger enn de som måtte gjennomføres av salgslaget av kvalitetsmessige/-omsetningsmessige hensyn. Når det gjaldt ringnotflåten skulle den kun delta i vintersildfisket.

Leine sa at han var enig i at ringnotflåten bare skulle delta i vintersildfisket, men en måtte passe på at den ikke ble fortrent av kystflåten når det gjaldt leveranse. Han hevdet at dersom ringnotflåten bare skulle delta i vintersildfisket, så måtte også de få fiske innenfor grunnlinjene.

Rasmussen konstaterte at det var enighet mellom han og Leine.

Hamre spurte hva en skulle gjøre med de områdene der silden "sto i opplag" om vinteren.

Rasmussen spurte om det kanskje ville være bedre å utsette åpningsdatoen til 15. januar.

Leine hevdet at dette ville være en for sterk begrensning, han mente at det ikke sto noe særlig med sild på Møre på den tiden.

Hamre mente det kunne være nødvendig å stenge flere/større områder for ringnotflåten enn det som hadde vært avsperrret tidligere.

Bakkevik var enig i at dersom en ikke gjorde noe, så ville nok ringnotfartøyene i år komme inn på f.eks. Vinjefjorden. Han mente imidlertid at de første 14 dagene i januar var viktige salgsmessig, - da hadde en de beste salgsmuligheter.

Leine var enig i at en skulle stenge fjorder med sterk konsentrasjon av sild for alle, - men å stenge alt innenfor grunnlinjene om vinteren for ringnotflåten det gikk ikke, - med en slik ordning ville en etter hans mening stoppe alt vintersildfiske.

Rasmussen mente det ikke ville by på særlige problem å sperre enkelte områder.

Hamre var enig i dette, men i så fall måtte instituttet bli satt i stand til å kartlegge hvor silden sto.

Rasmussen konstaterte at det var enighet i Reguleringsutvalget om å sperre av visse områder for sildefisket.

Rasmussen spurte deretter om det kunne være grunn til å endre den sydlige grensen for reguleringen av fisket etter norsk vårgytende sild.

Hamre opplyst at silden sto til Bulandet i år også, og at det var tatt fangster ved Bremanger som var norsk vårgytende sild.

Rasmussen konkluderte med at det da var rimelig å beholde Klovningen som den sydlige grensen.

Plassa tok opp spørsmålet som Hamre hadde antydnet, nemlig at instituttet måtte sikres penger til å foreta undersøkelser av hvilke områder silden sto tett i. Det ble vist til at en i 1984 hadde måttet sperre av områder uten at instituttet hadde foretatt undersøkelser, dette fordi instituttet ikke hadde fått midler til å foreta nødvendige undersøkelser.

Plassa tok til slutt opp spørsmålet om å oppheve 19 meters grensen for garnfartøy.

Det var enighet i Reguleringsutvalget om at denne grensen kunne oppheves.

SAK 11/84.

FARTØYKVOTER FOR TRÅLERE I VINTERLODDEFISKET. FORSLAG TIL NYTT KVOTESYSTEM.

Rasmussen viste til det utsendte saksdokument, der det var gitt følgende redegjørelse:

"1) Fordelingsprinsipper og statistikk i årene 1978-84. Fra og med vinterloddefisket i 1978 har det vært fastsatt fartøyskvoter både for trålere og snurpere. Trålerne har fått en varierende andel av den totale kvote for vinterfisket. Denne andel er blitt fastsatt etter ulike kriterier, basert på trålernes gjennomsnittlige andel av totalfisket enten i vinterloddefisket eller i totalt årskvantum de tre forutgående årene. Fra og med 1982 har en beholdt det sistnevnte prinsipp, og prosentsetsen har siden 1982 vært fastsatt til 9,6 % av årskvotene de enkelte år. I tabellform vises nedenfor utviklingen av antall deltakende trålere, kvote og fangstkvantum for trålere de siste 7 år:

	1978	1979	1980	1981	1982	1983	1984
Antall trålere	133	98	120	127	126	172	157
Kvote, trål (mill.hl)	2,00	1,04	0,91	1,26	1,10	1,46	0,80
Fangst, trål (mill. hl)	0,32	0,73	0,88	1,21	1,14	1,39	0,90

Når det gjelder fordelingen av trålskvoten på de enkelte trålere, har en delt opp trålerne i grupper beregnet etter faktisk lastekapasitet (levert fangst) eller beregnet lastekapasitet (for frysetrålere og for trålere som ikke har deltatt i industrielle tidligere).

Følgende størrelsesgrupper har vært brukt, her også angitt med kvoter i hl for de enkelte gruppene i årene 1978-1983:

<u>Lastekapasitet</u>	<u>1978</u>	<u>1979</u>	<u>1980</u>	<u>1981</u>	<u>1982</u>	<u>1983</u>
under 1.000 hl	11.000	6.000	7.000	9.200	8.500	10.500
1.000 - 1.499 hl	14.000	7.500	8.000	10.900	10.000	12.500
1.500 - 1.999 hl	17.000	9.000	9.000	12.600	11.500	14.500
2.000 hl og over	20.000	10.500	10.500	14.300	13.000	16.500

For vinterloddefisket i 1984 ble det innført en ny gruppe for trålere som laster over 2.500 hl. Gruppeinndelingen var da:

<u>Lastekapasitet</u>	<u>1984</u>
under 1.000 hl:	4.500
1.000 - 1.499 hl:	5.500
1.500 - 1.999 hl:	6.500
2.000 - 2.499 hl:	7.500
2.500 hl og over:	8.500

Selve fordelingsnøkkelen mellom de ulike størrelsesgrupper har sitt grunnlag i beregnet fangstfordeling i det siste "frie" fiske, i 1977.

- 2) En vurdering av kvotesystemet for trålere. Det har vært flere problemer knyttet til prinsippene og utøvelsen av regelverket for fartøyskvotene for trålere.

De deltakende trålere utgjør en svært uensartet gruppe, med gruppen av frysetrålere, rognprodusenter og rene "bulk"-trålere og med stor spredning i størrelse og fartøystandard.

Det nevnte regelverk for fordeling av fartøykvoter har flere innebygde problemer når en skal fastsette størrelsesgruppe/fartøykvote for frysetrålere og for fartøy som ikke har deltatt i industrifiske tidligere.

Dette skal begrunnes nærmere.

I forskriftene for vinterloddefisket i 1984 (J. 165/83) framgår det i § 8:

"Lastekapasiteten for trålarar og ringnotfarty under konsesjonsgrensa vert fastsett på grunnlag av største leverte einskildfangst av lodde, augepål eller tobis i eitt av åra frå 1981-1983.

Dersom eit farty ikkje har levert fangstar som fastsett i første ledd, fastset Fiskeridirektøren lastekapasiteten på grunnlag av berekna volum av lasterom".

Første ledd er egentlig kun beregnet på de rene "bulk"-trålere med leveringer til mel/olje (og evt. toppen av fangsten til konsumanvendelser). For frysetrålere og andre konsumtrålere er selvsagt regelen ikke brukbar, da det er små kvanta som blir levert på hver tur. Alle frysetrålerne ville evt. fått tildelt fartøykvote svarende til laveste størrelsesgruppe.

I praksis har dette problem blitt løst for frysetrålerne ved at lastekapasiteten er omregnet fra fastsatt volummål fra frysing av reker. For frysetrålere som ikke har slikt mål fastsatt, har en prøvd å sammenligne størrelse (lengde/brutto/nettotonnasje) med andre fartøy. Forskriftene gir ikke konkrete regler for slik kvotefastsetting. Det er også klart at praksis på dette felt ikke gir tilstrekkelig sikkerhet for likebehandling i kvotefastsettelse.

Et annet viktig moment i vurdering av kvotesystemet for trålere, er de problem selve gruppetrinnene medfører. I grenseland mellom to størrelsesgrupper vil det være et sterkt incitament for å laste over grensene mellom de ulike grupper. Et fartøy som lovlig (lastemerke) tar f.eks. 950 hl, vil med en levering over 1.000 hl kunne få en høyere fartøykvote de neste tre år. Verdien av en slik ekstrakvote i tre år vil kunne være 200.000 - 400.000 kr. Dermed gir systemet med dets beregningsgrunnlag stor økonomisk gevinst ved evt. ulovlig overlasting eller fusk på sluttsedlene. Det er svært vanskelig å kontrollere/bevise at dette forekommer. Svært mange telefoniske henvendelser tyder imidlertid på at flere fartøy er feilplassert.

Et tredje problemområde gjelder annet ledd i forskriftenes § 8, som sier at Fiskeridirektøren kan fastsette lastekapasiteten på grunnlag av beregnet volum av lasterom for fartøy som ikke har deltatt tidligere. Denne bestemmelsen fører til svært mye arbeid for saksbehandlere med innhenting av opplysninger fra verksted og reder. Det er problemer med slike volumberegninger, både når det gjelder prinsippene for måling og hvilke rom som skal kunne medregnes. I siste vinterloddefisket var det 10-15 saker som måtte avgjøres på tildels usikkert grunnlag. En feil avgjørelse er nok til at det blir reaksjon innad i trålgruppene, fra fartøy som mener å ha like stor kapasitet som et fartøy plassert i høyere kvotegruppe.

Til slutt i dette avsnitt skal nevnes at også for "uproblematiske" fartøy, d.v.s. fartøy som har en fastsatt lastekapasitet ved tidligere leveringer, er mye arbeid både for salgslagene og for Fiskeridirektoratet med ajourføring og innhenting av data de siste tre år. Direktoratet må innhente opplysninger både fra nordlige og sydlige salgslag, og denne saksbehandlingen krever mye arbeid.

3) Forslag til nytt kvotesystem for trålere. Først skal det

her sies at enkelte av ulempene nevnt foran kunne vært begrenset ved et mer presist regelverk, f.eks. hvilke rom som kan medtaes i volumberegning.

Svakhetene totalt sett er imidlertid så store, og innvendingene fra fiskere også så sterke, at det bør vurderes å omlegge hele prinsippet for trålkvoter.

Fiskeridirektørens forslag er å helt forlate prinsippet om lastekapasitet som grunnlag for fartøykvotene. Som nytt grunnlag foreslås lengste lengde, med inndeling i trappetrinn med 2-5 meter i hvert trinn.

For allerede i utgangspunktet å gardere mot tilsvarende problemer med et slikt nytt system, må følgende spørsmål stilles:

- a) Er "lengste lengde" et entydig begrep?
- b) Har alle fartøyene oppgitt "lengste lengde"?
- c) Er opplysningene lett tilgjengelige?
- d) Hvordan er rutinene ved ombygninger etc.?

Først til spørsmål a), "lengste lengde" er entydig definert som fartøyets største lengde. Alle fartøy over 25 BRT har oppgitt lengste lengde. Den minste tråler som deltok i 1984 var nøyaktig 25 BRT. Det er Skipskontrollen som utsteder målebrev, og Fiskeridirektoratet får tilsendt kopi av målebrev der bl.a. "lengste lengde" blir innlagt i Merkeregisteret. Opplysningene er dermed lett tilgjengelige. Spørsmål b) og c) er dermed også besvart. Rutine ved ombygning, påbygning etc. er at Skipskontrollen skal kontaktes for å utstede nytt målebrev. I noen tilfelle kan dette ta tid, men det vil i forbindelse med kvotefastsetting ikke representere noe stort problem. Eventuelt må en da få foretatt en foreløpig lengdemåling av Skipskontrollen.

- 4) Konkrete forslag til ny inndeling. Vedlagt (./../) følger

fem spredningsdiagram for de deltakende trålere i vinterloddefisket 1984. Diagrammene viser følgende variasjonsområde for de fem kvotegruppene når det gjelder lengste lengde (materialet omfatter ikke sjølprodusentene):

Lastekapasitet:-----Variasjonsområde "Lengste Lengde"¹

1. Under 1.000 hl:	17,5 m - 24,4 m (20,6)
2. 1.000 - 1.499 hl:	20,8 m - 30,6 m (26,0)
3. 1.500 - 1.999 hl:	27,0 m - 34,8 m (29,9)
4. 2.000 - 2.499 hl:	27,2 m - 37,3 m (33,6)
5. Over 2.500 hl:	32,0 m - 41,0 m (36,5)

¹ Gjennomsnittstall i parentes.

I diagrammene er det også inntegnet fartøyenes bruttotonnasje, men som ventet er det vesentlig større variasjon innad i kvotegruppene når det gjelder bruttotonnasje sammenlignet med lengste lengde. Bruttotonnasje er derfor lite egnet som grunnlag for kvotefastsetting.

Det fremgår av tallene over at det er en viss "overlapping" i fartøyenes lengde mellom de forskjellige kvotegruppene. Imidlertid er det blant de undersøkte fartøyene (141 stk.) kun ca. 30 fartøy som er i dette "overlappingsområdet". Hovedtendensen er altså at et nytt kvotesystem beregnet etter "lengste lengde" vil samsvare nokså bra med dagens kvotesystem beregnet etter største leverte fangst (evt. volum).

Et forslag til inndeling kan være (alternativ 1):

<u>Gruppe nr.</u>	<u>Lengste lengde:</u>	<u>Antall fartøy:</u>	<u>Fartøykvote (hl)</u>
1	under 22 m	34	4.500 (1,0)
2	22,0 - 26,9 m	35	5.500 (1,22)

3	27,0 - 31,9 m	33	6.500 (1,44)
4	32,0 - 36,9 m	27	7.500 (1,67)
5	over 37 m	12	8.500 (1,89)

Dette forslaget med 5 m mellom trappetrinnene gir en sum av utdelte kvoter på 864.500 hl. Fartøykvotene i dette eksemplet er satt opp lik det fordelingsmønsteret som gjaldt i vinterloddefisket 1984.

Det kan imidlertid innvendes mot dette forslaget at sprangene er for store mellom de ulike kvotegruppene. Derfor har en også satt opp et forslag med bare 2 m mellom de ulike trappetrinnene. Dette forslaget er (alternativ 2):

Gruppe_nr. Lengste_lengde: Antall_fartøy: Fartøykvote_(hl)

1	under 21 m	28	4.500 (1,0)
2	21,0 - 22,9 m	6	4.950 (1,1)
3	23,0 - 24,9 m	21	5.400 (1,2)
4	25,0 - 26,9 m	14	5.850 (1,3)
5	27,0 - 28,9 m	15	6.300 (1,4)
6	29,0 - 30,9 m	14	6.750 (1,5)
7	31,0 - 32,9 m	12	7.200 (1,6)
8	33,0 - 34,9 m	10	7.650 (1,7)
9	35,0 - 36,9 m	9	8.100 (1,8)
10	over 37 m	12	8.550 (1,9)

Forholdstall i parentes.

I dette alternativet er sum av utdelte kvoter lik 878.400 hl.

Ser en på virkningen på den undersøkte trålflåte for de to alternative fordelingsnøkler, blir resultatet i alternativ 1 at 96 trålere vil få lik kvote med kvotereglene i 1984, 43 trålere vil få et tillegg/fratrekk på 1.000 hl mens 2 trålere vil ha et tillegg/fratrekk på 2.000 hl.

I alternativ 2 vil det bli noe større spredning i forhold til dagens regler. Her vil 91 trålere få enten uendret kvote eller tillegg/fratrekk innenfor +/- 500 hl. 33 trålere vil få tillegg/fratrekk på fra 500-1.000 hl, mens 17 trålere får tillegg/fratrekk på over 1.000 hl.

Flere av de største avvikene i de to alternativene er antakelig mer uttrykk for urimeligheter/feilplasseringer i det "gamle" kvotesystemet enn i de foreslåtte kvotesystem basert på "lengste lengde".

Rasmussen sa at på bakgrunn av den korte fristen medlemmene hadde hatt til å gjøre seg kjent med bakgrunns materialet, så var han forberedt på at en måtte utsette saken.

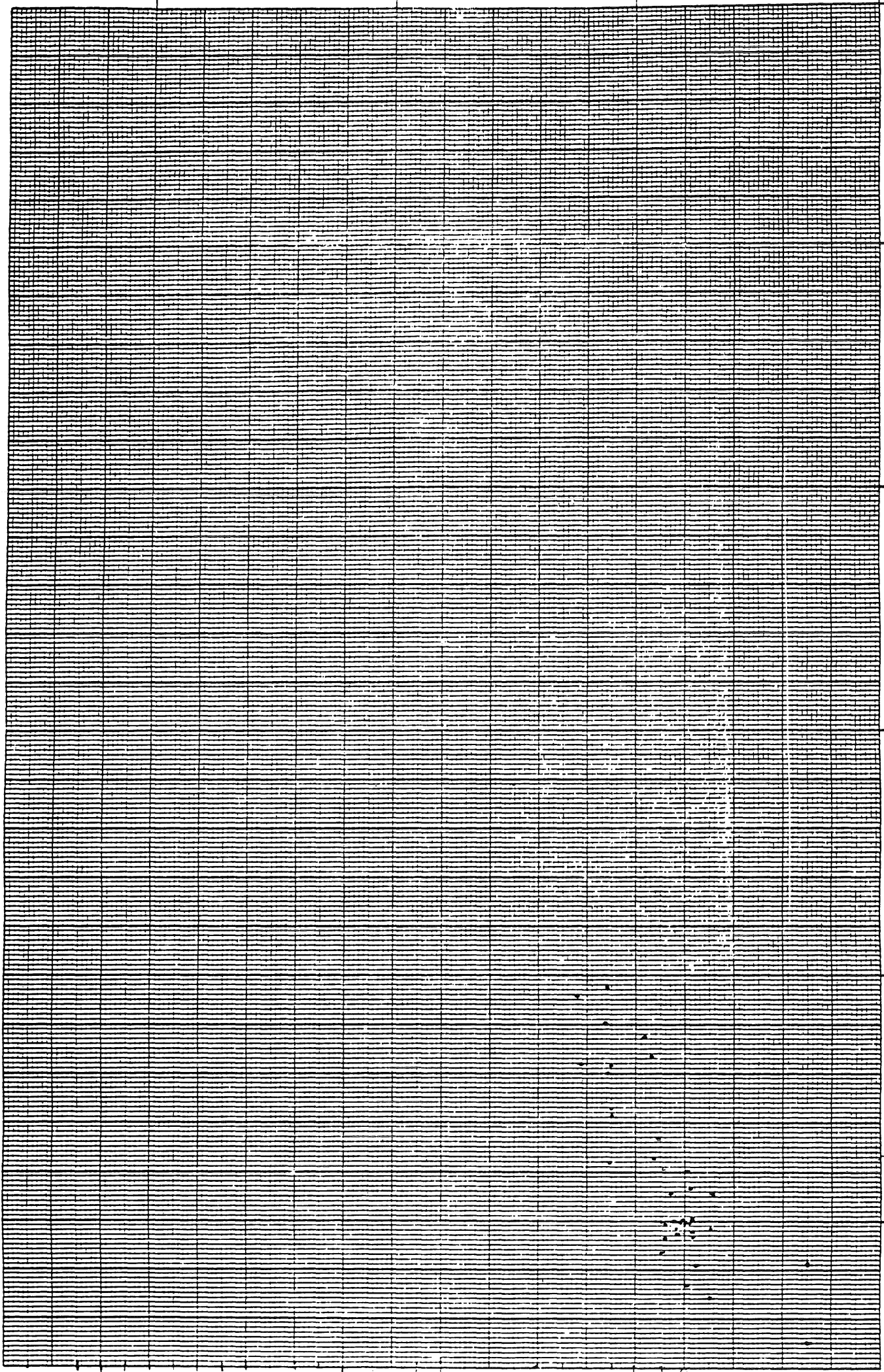
Bergesen hadde inntrykk av at det framlagte saksdokument ga et godt grunnlag for videre diskusjon av spørsmålet, men han ville foretrekke å komme tilbake til saken senere. Han spurte om det ikke var slik at en utsettelse ikke ville skape praktiske vansker for gjennomføring av et eventuelt endret kvotesystem.

Borthen bekreftet at gjennomføringen først ville være aktuell for neste vinterfiske, og at det ikke ville skape problemer å utsette saken fra dette møtet.

Rasmussen konkluderte med at saken ble utsatt, og ville bli tatt opp igjen på neste møte i Reguleringsutvalget.

TRAL, LASEKAP. UNDER 1000 ML.

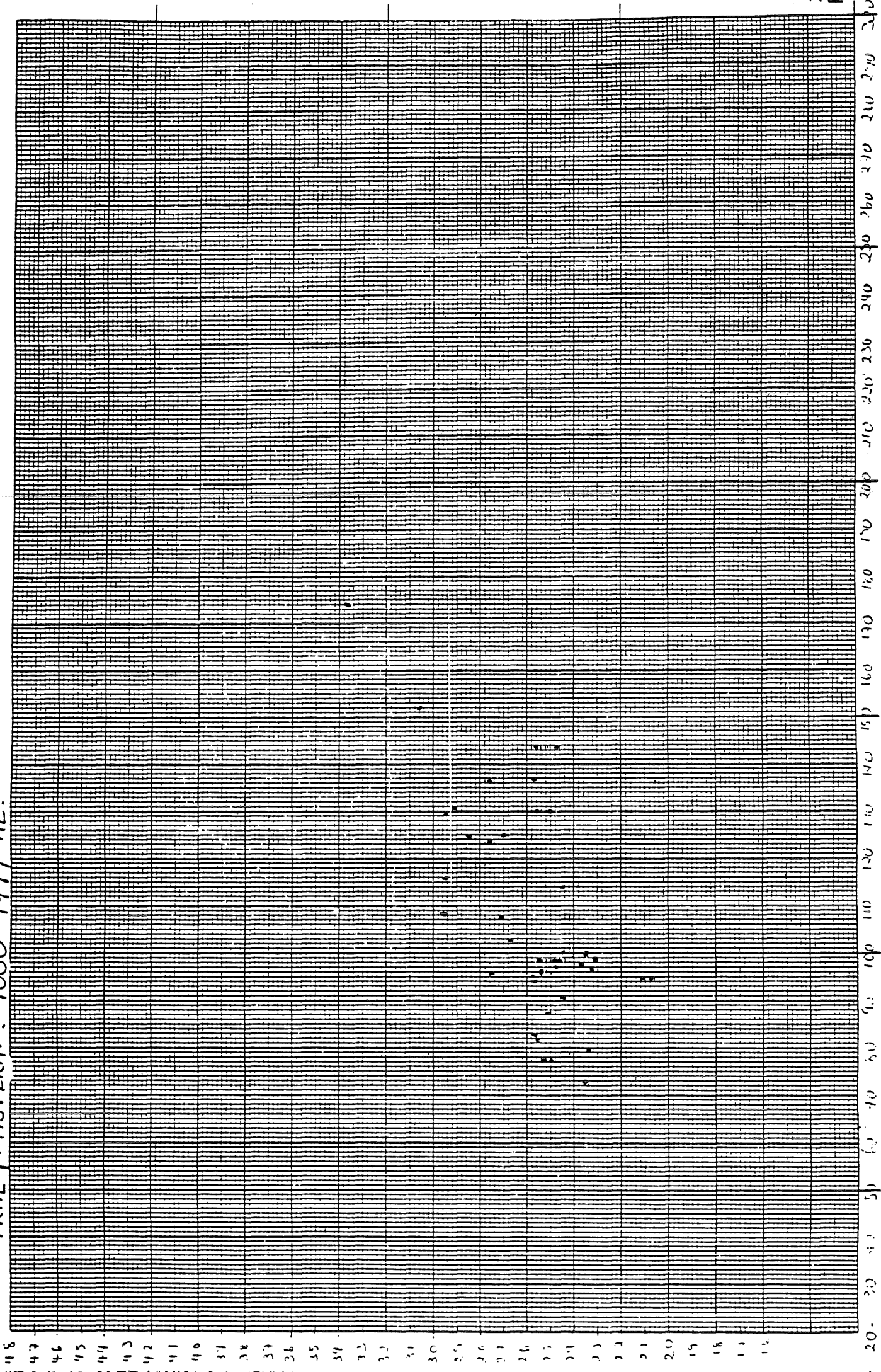

20 30 40 50 60 70 80 90 100 110 120 130 140 150 160 170 180 190 200 210 220 230 240 250 260 270 280 290 300 310

BAI

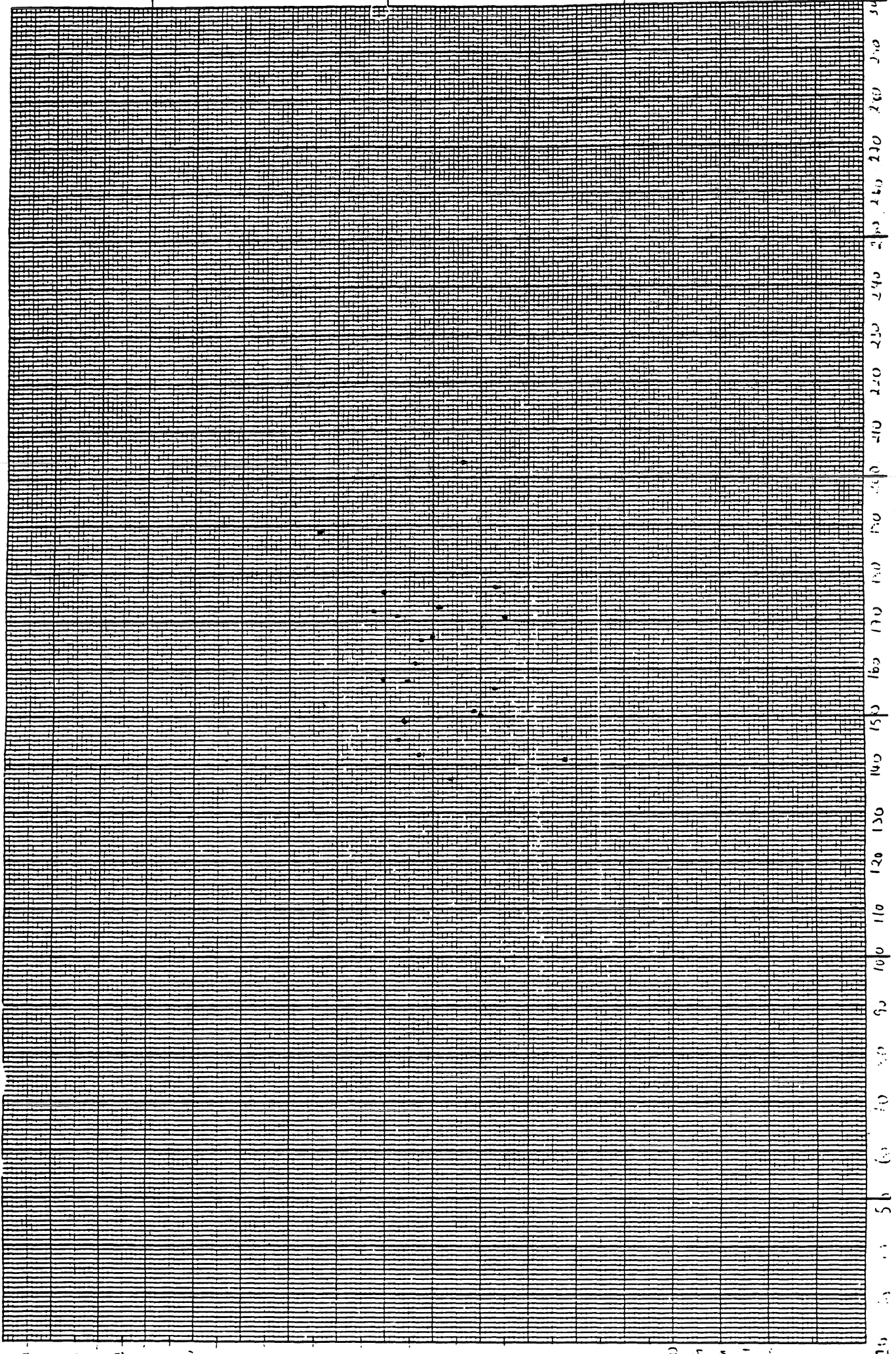
MS AA

LL. TRÄL, LASTEKAP. 1000-1499 HL.

BRT

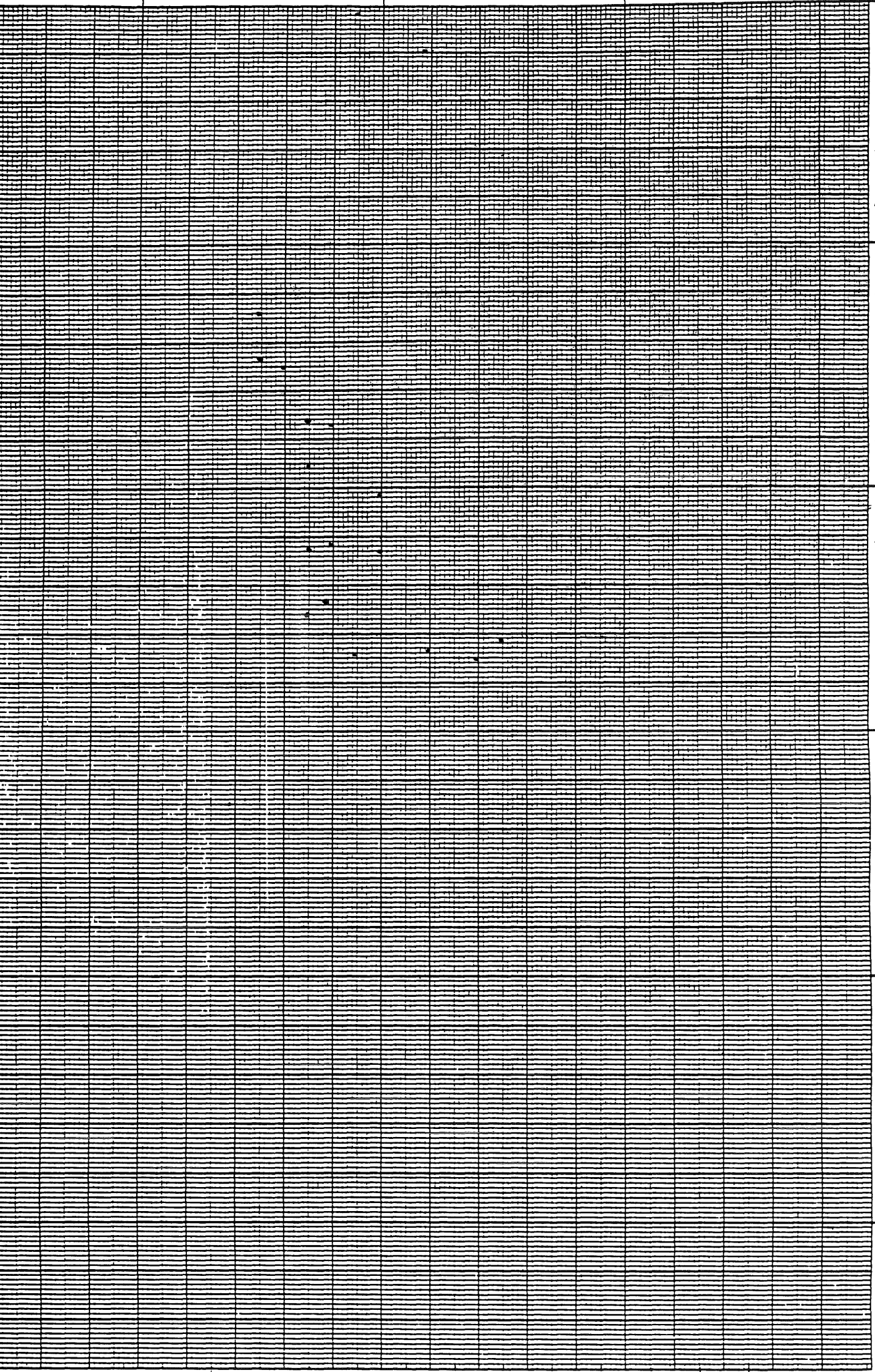
L.L. TRÄL, LASTEKAP. 1500-1999 HL.

24

BRT

L.L. TRÄL, LASTEKAP. 2000 - 2499 HL

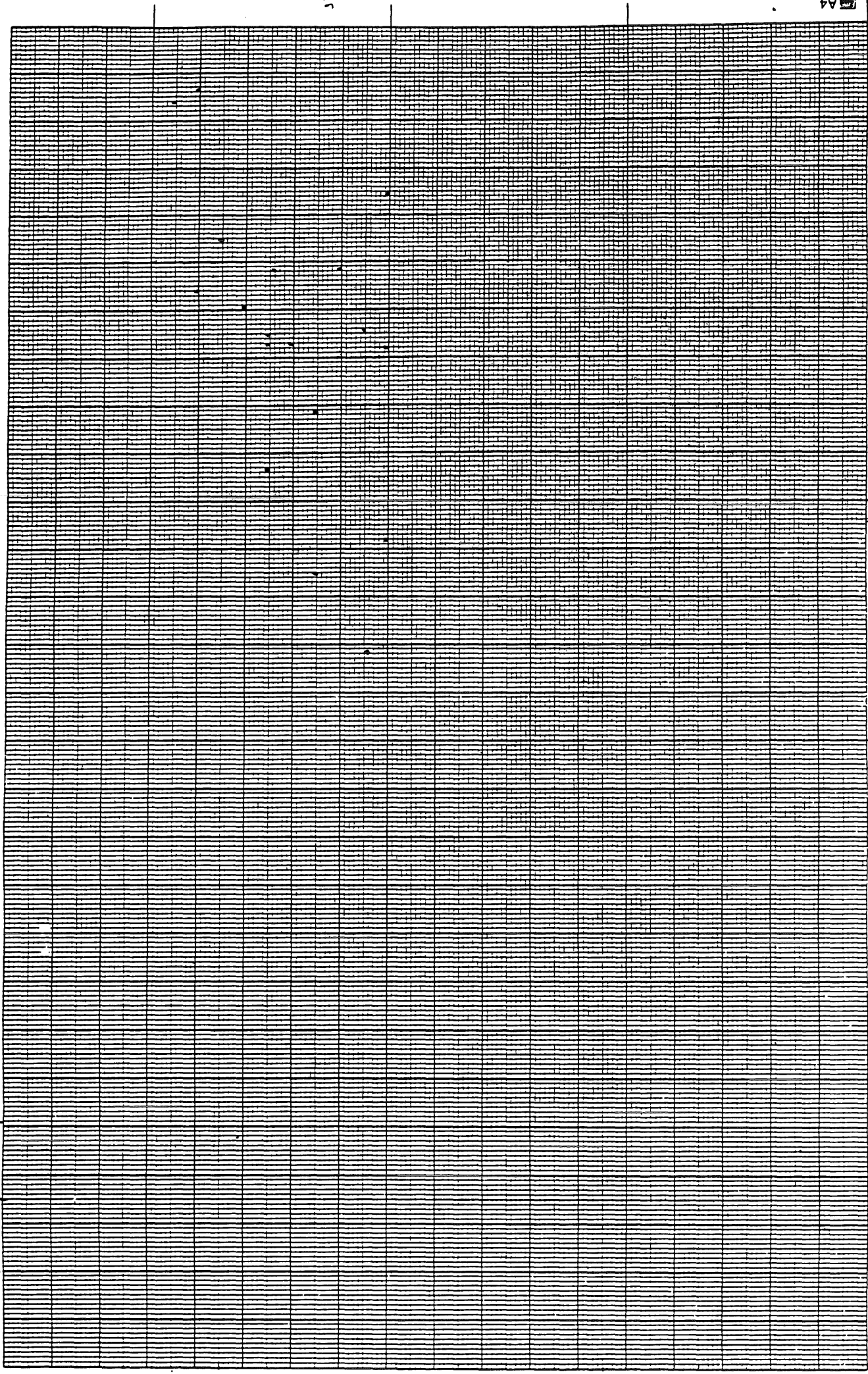

A4

20 30 40 50 60 70 80 90 100 110 120 130 140 150 160 170 180 190 200 210 220 230 240 250 260 270 280 290 300

RRT

LI TRÄL, LASTEKAP. OVER 2500 HL.

20 30 40 50 60 70 80 90 100 110 120 130 140 150 160 170 180 190 200 210 220 230 240 250 260 270 280 290 300

AA

RIT

SAK 12/84 EVENTUELT

1.

FISKET ETTER NORSK VÅRGYTENDE SILD INNENFOR GRUNNLINJENE I 1984 FOR RINGNOTFLÅTEN.

Leine opplyste at det var ca. 20 ringnotfartøy fra Nord-Norge som ennå ikke hadde tatt kvoten sin. Dette kom tildels av at silden i nord ikke var å finne utenfor grunnlinjene. Han mente derfor at bestemmelsen om at ringnotfartøy ikke måtte fiske innenfor grunnlinjene måtte oppheves.

R. Johansen sa at det var mange motforestillinger mot å la ringnotflåten få ta kvoten sin innenfor grunnlinjene nå om høsten.

Rasmussen oppsummerte med at Reguleringsutvalget ikke fant å kunne gå inn for å oppheve begrensningen for ringnotflåten mot å fiske norsk vårgytende sild innenfor grunnlinjene i høst.

SAK 12/84 EVENTUELT.

2.

LODDEFISKET HØSTEN 1984. UTNYTTING AV KVOTEN.

Leine sa at flere fartøyer som hadde deltatt i loddefisket hadde "slumper" igjen på sine kvoter på 1.000-2.000 hl, som det ikke var regningssvarende for hver enkelt båt å gå ut for å ta.

Han stilte spørsmål om det kunne åpnes adgang for disse fartøyene som hadde små rester igjen av sine kvoter å inngå avtaler med en båt, som så kunne gå ut og fiske den samlede restkvoten.

Rasmussen sa at dette spørsmålet allerede var behandlet i direktoratet, og han siterte telefax som var sendt fra Fiskeridirektoratet til Fiskeridepartementet den 5. oktober.:

"SOMMERLODDEFISKET 1984.

En viser til Norges Fiskarlags telex, jnr. 1241/84, som også er sendt departementet.

Fiskeridirektøren vil innledningsvis vise til at det ved beregning av fartøykvotene under sommerloddefiske er lagt inn en overfordeling på 1,2%. Dette ut fra erfaringen om at ikke alle fartøy tar sine kvoter fullt ut. Prinsippielt vil en av den grunn framheve at innføring av et slikt system som foreslått av Norges Fiskarlag burde vært vurdert i sammenheng med det totale reguleringsopplegget for fisket og i alle fall før fisket startet.

Videre vil en påpeke at dette vil være innføring av et helt nytt prinsipp og reiser en rekke spørsmål av grunnleggende art ved reguleringer av dette slag.

Fiskeridirektøren finner derfor ikke å kunne anbefale en endring av reguleringen som foreslått av Norges Fiskarlag."

Leine sa at det da var spørsmål om Reguleringsutvalget var enig med Fiskeridirektøren.

Bergesen framholdt at det med et slikt system ville være mulig å utnytte hele kvoten, og at det ville være kostnadsreducerende å overføre rester til en båt som kunne laste opp. Han spurte om hvilke prinsipielle motforestillinger det var tale om.

Rasmussen sa at det vanlige i alle kvoteregulerte fiskeri var at små, unyttede rester av fartøyskvoter ble stående igjen, f.eks. i makrellfisket i Nordsjøen. I loddefisket ble det også overfordelt i forhold til totalkvoten med 1,2%.

Han mente at en slik diskusjon kunne tas opp når en drøftet opplegget for hele loddefisket ved neste korsvei. Dersom kvoten blir nøyaktig utdelt, kan dette være en praktisk løsning for å ta slumper.

Han viste dessuten til at lodde-båtene i år får laste fullt ut sin faktiske lastekapasitet, og at dette var en liberalisering i retning av en mer fleksibel avvikling av fisket. Han fant ikke å kunne gå inn for et slikt system med adgang til overføring for inneværende år.

Leine sa at han hadde forståelse for dette standpunktet.

Bergesen sa seg prinsipielt uenig i at en slik adgang skulle nektes, og mente det ikke var snakk om en omfordeling, men bare snakk om en praktisk løsning for å gjøre regulerings-systemet mer fleksibelt.

Rasmussen mente at spørsmålet måtte tas opp igjen i forbindelse med diskusjon om regulering av loddefisket i 1985.

Borthen sa at det aldri hadde vært situasjonen at det sto igjen

kvote etter loddefisket. Totalkvoten er alltid blitt tatt. For i år var det dessuten slik at mange fartøyer allerede var ferdige med fisket. Han spurte om hvordan en slik ordning skulle gjennomføres, f.eks. om det var salgslagene som skulle administrere ordningen.

Han mente at det i tilfelle et slikt system for fiske av restkvoter skulle gjennomføres var behov for en nøye gjennomgang av hvordan den konkrete gjennomføringen skulle være.

Rasmussen stilte spørsmål om hvordan det i tilfelle skulle være med sluttsedler. Skulle denne skrives på båten som levert fangsten, eller på de som eide kvoten.

Bergesen sa at sluttseddelen i tilfelle måtte deles opp på fartøyene i forhold til kvotene.

Leine mente det var urealistisk å få gjennomført dette i år. Det var dessuten et lite kvantum som sto igjen nå, og det var tydeligvis uenighet om en slik ordning skulle gjennomføres.

For senere år måtte dette likevel tas opp og ses i sammenheng med overfordeling og liberalisering i forholdet mellom lastekapasitet/konsesjonskapasitet.

Bjørklund påpekte at dette egentlig var et fordelingsspørsmål mellom fartøyer, og at det dermed også var et tariff-spørsmål. Det var ikke ført forhandlinger mellom partene ut fra et slikt grunnlag, og han mente at det foreløpig ikke kunne være aktuelt å innføre et slikt system for fiske av rest-kvoter.

SAK 12/85 EVENTUELT.**3.****FISKET ETTER NORDSJØSILD.**

Leine viste til at Reguleringsutvalget tidligere hadde lagt til grunn at når største delen av loddeflåten var ferdige med sine kvoter så burde de få komme med i Nordsjøsildefisket. Han viste til at 3/4 av loddeflåten snart ville være ferdige med sine kvoter.

Nordsjøsildefisket burde derfor åpnes.

Rasmussen opplyste at Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt i brev hadde sagt at en ikke burde tillate ytterligere fiske av nordsjøsilde.

Sætersdal minnet om at instituttet også tidligere i sommer hadde sendt brev til Fiskeridirektøren og bedt om stopp i Nordsjøsildefisket. Han viste til at det ville bli et betydelig overfiske sett i forhold til anbefalingene, som tok sikte på en gjenoppbygging av bestanden. Han kunne vanskelig se at det var noen tungtveiende argumenter for å åpne fisket igjen nå. Han trodde at en slik åpning ville føre til at fiskerne fikk redusert sine motforestillinger mot å fiske mer enn anbefalt kvote. Han foreslo derfor at en ikke skulle gå inn for gjenåpning.

Han opplyste at det ikke fantes oversikt over det danske småsildefisket, men at det i TAC beregningen for neste år var lagt inn et visst småsildefiske.

Hamre bekreftet at Nordsjøsildebstandens størrelse var for oppadgående og at den ville passere 1 mill. tonn i 1984. Han minnet imidlertid om at en tidligere hadde bestandsstørrelser på

om lag 3 mill. tonn. Han opplyste videre at forskerne nå hadde funnet ut at den naturlige dødeligheten på småsild nok var høyere enn det en tidligere hadde regnet med.

I den videre diskusjonen i utvalget kom det fram forskjellige vurderinger. Det ble på den ene siden hevdet at Norge nå hadde statuert et eksempel og at det ut fra ressurshensyn ikke burde åpnes for et ytterligere fiske. Motsatt dette ble det hevdet at dersom Norge viste en slik ansvarlighet kunne dette bli utnyttet av EF, og gjøre en framtidig avtale vanskeligere å oppnå.

Rasmussen oppsummerte drøftelsen med at det var forskjellige oppfatninger i Reguleringsutvalget, og at han ville vurdere dette nærmere før han tok standpunkt til saken.

SAK 12/84 EVENTUELT.**4.****LODDEBESTANDEN I BARENTSHAVET.**

Bergesen spurte om havforskerne kunne gi en situasjonsrapport om loddebestanden i Barentshavet etter det forskningstoktet som nettopp var avsluttet.

Hamre sa at nå forelå resultatene fra survey-undersøkelsen. Disse var utført med to norske og to sovjetiske forskningsfartøy. Dekningen hadde vært god, noe de meget gode værforholdene også hadde bidratt til. Både vekstforholdene og utbredelsesområdet er begrenset i forhold til tidligere. Den kjønnsmodne del av bestanden er fordelt sør og vestover, mens 1-2 åringer som tidligere er fordelt nord og østover. Hele bestanden befinner seg nå nord for 74⁰ N. Tallmessigheten til årsklassene som også ble undersøkt i fjor viser: 81-årsklassen er tallmessig som ventet, men veksten er mindre enn forventet. 82-årsklassen er tallmessig mindre enn målingen i fjor viste, og denne nedgangen blir forsterket av nedsatt vekst.

Undersøkelsene viser en fortsatt nedgang i bestandens totale biomasse. I år er denne beregnet til 2.5 mill. tonn. I 1983 viste beregningen 2.8 mill. tonn. I årene 1981-82 lå den på omkring 4 mill. tonn. I 70-årene var den totale biomassen beregnet til å være betydelig større, med en topp i 1975 på 7 mill. tonn.

I survey-området er det nå sild i en del av området der 1-2 åringer av lodde tidligere ble funnet. Det er langt fra så mye sild i området nå som det tidligere var lodde, men det ser ut for at det har dannet seg en ny likevektssituasjon der sild og lodde har delt området mellom seg.

Dette står også i forhold til strømforholdene. Det kan stilles

spørsmål om lodden er skjøvet nordover, om den er spist opp av torsk eller om den er utkonkurrert av 1-gruppe sild.

1983- årsklassen, som nå er 1-åringer, er målt til å være meget liten tallmessig. Bare 1/3 av det som har vært vanlig ved tidligere målinger av 1-åringer. Dette må anses som bekymringsfullt, men det må tas hensyn til at 1-åringer står meget høyt oppe i sjøen, slik at de er spesielt vanskelige å måle. Vanligvis har det vært lagt liten vekt på målinger av 1-åringer. Fordelingen er også nordlig og dette kan ha resultert i at lodden befinner seg spesielt høyt i vannet fordi skiktet med varmere vann er tynnere. Fra 1970-årene vet vi at det var et veldig underestimert for 1-åringene. Resultatet i år kan derfor være en målefeil, men det kan også vise en svikt i rekrutteringen.

Når det gjelder kvoter ville dette ut fra det tidligere brukte kriteriet om 500.000 tonn som gytebestand, og med 800.000 tonn i høst, tilsi en vinterkvote på 400.000 tonn.

De sovjetiske forskerne mente at tilstanden for bestanden er noe bedre enn det norske forskere kom fram til. Spesielt gjaldt dette 2-åringene, altså 1982-årsklassen som tidligere ble målt til å ha stor tallrikhet som 1-åringer. Det kan vise seg at de sovjetiske forskernes vurdering er riktig, og at den påviste nedgangen for en del kan skyldes målefeil. Det er likevel enighet om at det er en betydelig nedgang i biomassen.

De sovjetiske forskerne antydde en TAC på 600.000 tonn, mens norske forskere holdt på 550.000 tonn. Arbeidsgruppen kan få problemer med å gå så høyt som til 550.000 tonn i anbefalingen.

Når det gjelder høstkvoten for 1985 må en huske på at en høy høstkvote er problematisk ut fra et generelt forvaltningssynspunkt, fordi dette skaper en mindre sikker beskatningsform. Det er derfor enighet om å prøve å redusere høstfisket, og dette tilsier en kvote som tilsvarer kvoten for vinterfisket, altså

550.000 tonn.

Bergesen stilte følgende tre spørsmål:

- 1) Er 550.000 tonn en samlet tilråding, eller bare fra de norske forskerne?
- 2) Er det slik at silda har tatt over områder fra Lodda?
- 3) Kan begrunnelsen for den sovjetiske vurderingen om en bedre 82-årsklasse utdypes nærmere?

Hamre svarte:

- 1) Det er en felles anbefaling om 550.000 tonn, men de sovjetiske forskerne har en tilføyelse om at deres data kan indikere en høyere kvote.
- 2) I perioden 1974-75 hadde en samme fordeling som nå uten at en hadde sild i området, men derimot ungtorsk. Det er også nå ungtorsk i dette området, men strømsystemet må anses som den primære årsak til fordelingen. Også nedbeiting kan ha en betydning.
- 3) Begrunnelsen er at fisken fordeler seg så høyt oppe i sjøen at den delvis går over senderne for ekkoloddet. En har under toktene også sett at målingene "kutter" stimer. En må da justere for denne målefeilen på intuitivt grunnlag. De sovjetiske forskerne mener at dette utslaget har vært spesielt stort i år, og at det derfor er grunnlag for en større justering.

Problemet fra norske forskeres synspunkt er at når en finner mindre enn det en på forhånd forventet er det farlig å tilskrive dette metodefeil. Målingene neste år vil likevel vise hva som er rett.

Leine stilte spørsmål om veksten. Han sa at det aldri hadde vært fisket så mye stor lodde som nå. En undersøkelse gjennomført for mange fangster hadde viste opp til 30% større lodde enn før. For

fiskerne ser det også betryggende ut med forekomster av smålodde.

Han sa videre at i det fisket som foregikk i Storfjordrenna ble det tatt lodde med meget langt utviklet rogn. Er det slik at også denne fisken vil gå helt til vinteren før den gyter?

Hamre sa at lodda som blir fisket stort sett er av samme størrelse som før, men fangstene består av mye reinere stor lodde. Det forskerne viser til er nedgangen i veksten for de forskjellige aldersgruppene. For 3-åringer er det en nedgang i veksten på 5-10%. For 2-åringer en nedgang på 20-25%. For 1-åringer ser veksten ut til å være som forventet. En kan si at en nå er tilbake til et vekstmønster som det en hadde i 70-åra.

Det er store mengder smålodde i området fra Hopcn til Novaja Zemlja. Men selv om det er en svær utbredelse, så er dette et tynt lag, spesielt sammenlignet med 70-åra, da det var 3 ganger så tykt.

Når det gjelder rogn-lodde i Storfjordrenna, så står den i ganske varmt vann, helt på grensen av det den tolererer. Derfor skjer det også en modning - det er for øvrig det samme som en kan se hos sild ut på høsten. Men prosessen stopper opp når temperaturen synker igjen, og gytingen skjer ikke før til vinteren.